

[Agnete Laustsen]

består nemlig i sin gribende enkelthed af én paragraf, nemlig:

»I § 37 udgår stk. 4.«

Der er i mere forståeligt sprog tale om ophævelse af varighedsgrænsen for kontanthjælpen.

Det har unægtelig, som også ministeren og flere andre har været inde på, været en meget omdiskuteret bestemmelse, især fordi den ifølge lovens § 43, stk. 3, kombineres med en bemyndigelse til kommunerne til at forhøje bl.a. hjælp til boligudgiften, der ikke kan dækkes inden for paragraffen. Det har vist sig – det vil vi da gerne indrømme fra konservativ side – at være en bemyndigelse, som har været anvendt ret så forskelligartet rundt omkring i kommunerne.

Kriterierne for tildeling af ekstrahjælp har – og jeg vil da gerne røbe, at det også i meget høj grad gælder i socialdemokratiske kommuner – været nok så strenge, måske også for strenge, og vi vil da gerne fra konservativ side indrømme, at der kan være grund til kritik og grund til, at vi med det erfaringsgrundlag, som vi nu har, efter at loven har fungeret i et lille års tid, ser på, i hvilket omfang der er grund til justering.

Vi er derfor tilfredse med, at socialministeren, vel at mærke under bibeholdelse af 9 måneders reglen, vil fremsætte lovforslag om ændring, og vi vil på denne baggrund drøfte lovforslaget i socialudvalget.

Henrik Toft (V):

Fra venstres side har vi også noteret os, at socialministeren til dette forslag har bemærket, at han er parat til at kigge på visse ændringer, og at det indgår i de forhandlinger, der i øjeblikket føres. Det kan venstre acceptere og tilslutte sig, og vi vil deltage i arbejdet med dette i socialudvalget.

Agerschou (SF):

På et eller andet tidspunkt skal Viggo Hørup have sagt: min hånd skal altid være imod den politik, som jeg anser for den lumpneste af alle, den, der rotter de rige sammen om at plyndre de fattige og sætter overklassen på nakken af dem, der har mindst at stå imod med, for at trykke dem ned til ingenting.

Der er ingen tvivl om, hvordan Viggo Hørup ville have stillet sig til varighedsbegræns-

ningen på de 9 måneder for modtagelse af kontanthjælp. Den er netop udtryk for den politik, han kaldte for lumpen. Det kan f.eks. dokumenteres ved at citere socialministerens bemærkninger til det lovforslag, der indførte varighedsbegrænsningen. Jeg citerer fra bemærkningerne til § 1, nr. 6, i lovforslag nr. L 33 fra sidste samling:

»Regeringen finder, at en tidsmæssig begrænsning af hjælpen kan have en vis motiverende indflydelse på modtageren med hensyn til en forstærket indsats for at overvinde følgerne af den begivenhed, som har ført til, at der ydes hjælp.«

Med andre ord: efter socialministerens opfattelse er kontanthjælpsmodtagere ludovne, og hvis de har udsigten til at komme ned på et fattighjælpslignende beløb efter 9 måneder, skal de nok finde noget at bestille. Det er altså socialministerens holdning til folk, der er blevet arbejdsløse.

Da § 37, stk. 4, i bilstandsloven blev vedtaget af folketingets borgerlige flertal, placerede man koldt og kynisk titusinder af familier på noget, der klart ligner fattighjælp. De er placeret i skammekrogen, og der er langt flere af dem, end socialministeren oplyste, da lovforslaget blev behandlet i efteråret 1982. Nu lagde jeg mærke til, at socialministeren ved hjælp af lidt talmagi forsøger at skjule, at han faktisk regnede forkert dengang.

Siden 1. april 1983 er konsekvenserne blevet helt klare. Det er i den offentlige debat ved utallige lejligheder blevet dokumenteret, hvor ødelæggende virkninger bestemmelsen har haft for de familier, det er gået ud over. Med varighedsbegrænsningen valgte man en gruppe mennesker ud, der i forvejen var kommet i klemme på grund af den økonomiske krise. De skulle rammes én gang til, og det er de blevet. Fattighjælpsbestemmelsen er en regulær straffeaktion mod de mennesker, der allerede havde mistet en del af deres økonomiske grundlag. Samtidig drejer statsministeren kniven rundt ved i sin åbningstale her i oktober at love bedre vilkår for aktieejere og skattelettelser for dem, der er allerrikest.

Den paragraf må fjernes, fordi den stinker af menneskeforagt og hykleri, og fordi den er med til at skabe regulær fattigdom i Danmark. Som Hanne Reintoft udtrykte det i en kronik i Politiken den 12. december 1982: